

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere
samt de danske repræsentanter i Konventet

Resumé af 12. samling i Det Europæiske Konvent, den 5. – 6. december 2002

Kort resumé:

Debatten vedrørende rapporten om Forenkling af instrumenter og procedurer viste bred enighed om en række forhold, og i Valéry GISCARD D'ESTAINGs opsummering af debatten fremhævede han at:

- der var stor enighed om at reducere antallet af retsinstrumenter til 5
- der var tilslutning til en ny terminologi for forordninger og direktiver, nemlig henholdsvis love og rammelove, samt til de tre niveauer af EU-lovgivning, og begrebet uddelegeret lovgivning skulle defineres,
- det skal afklares, på hvilke områder Rådet skal træffes beslutninger ved kvalificeret flertal.

Debatten vedrørende rapporten om Sikkerhed og retfærdighed viste ligeledes bred enighed om en række forhold, og Valéry GISCARD D'ESTAING fremhævede således:

- Der var bred enighed om at nedbryde søjlestrukturen, således at bestemmelserne i 3. søjle erstattes med EU-love og EU-rammelove.
- Der var bred enighed om, at man skulle kunne træffe afgørelser ved brug af kvalificeret flertal og fælles beslutningsprocedure vedr. visum, asyl og immigration.
- Der skal ske gensidig anerkendelse af retlige afgørelser i andre medlemsstater og ske en vis tilnærmelse af landenes lovgivning for så vidt angår grænseoverskridende kriminalitet.
- Der skal indføres et solidaritetsprincip i traktaten med en rimelig byrdefordeling mellem landene i forbindelse med den fælles grænsekontrol.

Indledning

Valéry GISCARD D'ESTAING bød velkommen til konventets 12. møde og gennemgik dagsordenen for de 2 dages møder i Konventet. Herefter bød han velkommen til Konventets 2 ny medlemmer nemlig repræsentanten fra den franske regering Dominique de Villepin, som samtidig er Frankrigs udenrigsminister, og den tyrkiske regeringsrepræsentant, som tillige har været Tyrkiets udenrigsminister.

Kommissionens meddelelse

Herefter gav Valéry GISCARD D'ESTAING ordet til Romano PRODI, som fremlagde kommissionens meddelelse om den institutionelle arkitektur. Prodi nævnte, at han var blevet slået af den fart, der har været på arbejdet i konventet. Han forudså, at Konventet ville afsluttet sit arbejde i konsensus, hvilket slet ikke lå i kortene, da konventet begyndte sit arbejde i februar. Overskriften for kommissionens meddelelse er "Fred, frihed og solidaritet", og den skulle ikke udgøre et punktum for konventets drøftelser af den europæiske fremtid, men derimod være et bidrag hertil.

Herefter redegjorde Prodi nærmere for indholdet af meddelelsen, som er resumeret i Info-note I 81.

Forenkling af instrumenter og procedurer – debat om rapporten fra arbejdsgruppe IX

Dette dagsordenspunkt omfattede dels en redegørelse om arbejdet og konklusionerne i arbejdsgruppe IX's rapport om Forenkling og dels en lang diskussion af rapporten.

Rapporten om Forenkling

Hovedkonklusionerne fra arbejdsgruppe IX om Forenkling blev præsenteret af arbejdsgruppens formand Giuliano AMATO, der indledte med at sige, at intet er som så kompliceret som forenkling. Arbejdet i arbejdsgruppen var således ikke et stykke teknisk arbejde, men en operation, der har betydelige følgevirkninger, og som hænger direkte sammen med graden af demokrati i institutionerne. Udgangspunktet for et nyt EU-system måtte være, at det skulle være forståeligt for borgerne, og at det skulle kunne gennemskues, så borgerne kan se, hvor problemerne er, og kan kritisere og kontrollere systemet.

Amato fortsatte med at oplyse, at rapporten er opdelt i tre kapitler om henholdsvis:

1. Forenkling af EU's retsakter
2. Ændring af hierarkiet i EU's retsakter
3. Forenkling af de lovgivningsmæssige og de budgetmæssige procedurer

Det overordnede mål med rapporten er at reducere antallet af juridiske instrumenter fra 15 til 5 og antallet af lovgivningsmæssige procedurer fra 32 til 5. Gruppen foreslår således, at antallet af EU's juridiske instrumenter begrænses til følgende:

- forordninger, som fremover kaldes EU-love
- direktiver, som fremover kaldes EU-rammelove
- beslutninger
- henstillinger
- udtalelser

EU-love, EU-rammelove og beslutninger skal være juridisk bindende, mens henstillinger og udtalelser ikke skal være bindende. Love skal være almen gyldige, bindende i alle enkeltheder og umiddelbart anvendelige i alle medlemsstater. EU-rammelove skal først implementeres i national lovgivning, før de får effekt. Beslutninger skal være retsakter, der er direkte anvendelige for dem, de er rettet til.

Amato oplyste endvidere, at arbejdsgruppen foreslog, at hierarkiet i EU-lovgivningen gøres klarere ved at kategorisere denne i følgende tre niveauer for retsakter:

- lovgivningsmæssige retsakter, der vedtages af Ministerrådet og Europaparlamentet på grundlag af traktaten,

- delegerede retsakter, der vedtages af Kommissionen med henblik på at udbygge de nærmere detaljer eller tilpasse visse elementer i retsakten inden for rammerne af en bemyndigelse og
- gennemførelsesretsakter, der vedtages af Kommissionen for at iværksætte lovgivningsmæssige retsakter, delegerede retsakter eller retsakter omhandlet i selve traktatteksten.

Formålet hermed var at afklare forskellen mellem de instrumenter, der bliver brugt af de lovgivende og de udøvende myndigheder. Med dette hierarki af retsakter skulle lovgiver tilskyndes til ikke at gå for meget ind i tekniske debatter, i og med at de delegerede retsakter blev indført som instrument. Samtidig skulle lovgiver dog kunne kontrollere delegationen af retsakter blandt andet gennem en effektiv "call-back"-mekanisme, hvorefter lovgiver kunne tilbagekalde delegerede lovgivningsbeføjelser.

Vedrørende forenkling af de lovgivningsmæssige procedurer blev disse som nævnt foreslået reduceret til fem. Al lovgivning anbefales herefter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure med kvalificeret flertal i Ministerrådet. Her er Ministerrådet og Europa-Parlamentet ligestillede lovgivere. Forligsudvalget foreslås sammensat mere fleksibelt og skal bestå af et lige antal medlemmer fra henholdsvis Ministerrådet og Europa-Parlamentet. Amato understregede, at Ministerrådets medlemmer ikke må repræsenteres af embedsmænd, idet det er imod de demokratiske spilleregler.

Samarbejdsprocedure foreslås endvidere afskaffet og erstattet af høringsproceduren eller af den fælles beslutningsprocedure. Derimod foreslås proceduren med samstemmende udtalelse opretholdt.

For så vidt angår budgetproceduren ønskede arbejdsgruppen at forenkle denne ved at opgive sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter. Samtidig skulle princippet om et enhedsbudget fastholdes. Den grundlæggende balance mellem Rådet og Parlamentet skulle opretholdes ved, at Ministerrådet fik det sidste ord vedrørende fastlæggelsen af EU's indtægter, mens Europa-Parlamentet skulle have det sidste ord vedrørende fastlæggelsen af alle EU's udgifter.

Endelig understregede Amato vigtigheden af kvalitet i lovgivningen og transparens/åbenhed. Amato opregnede tillige et antal emner, som faldt udenfor arbejdsgruppens kommissorium, herunder spørgsmålene om "en organisk lov", komitologi, finansieringen af budgettet. Disse emner fremgik af et bilag til arbejdsgruppens rapport, og de fortjente en nærmere drøftelse.

Debat om arbejdsgruppens rapport

Debatten afspejlede stor tilfredshed med rapporten og med Amatos ledelse af arbejdsgruppens arbejde. Mange opfattede arbejdsgruppens arbejde som et meget vigtigt bidrag til en forenkling, og som et væsentligt bidrag til at borgerne bedre vil kunne forstå EU-systemet. Alle talere kunne støtte op om forenklingen af retsinstrumenterne, procedurerne og terminologien.

Delegerede retsakter

Mange talere kommenterede forslaget om en eventuel indførelse af delegerede retsakter. Før en endelig stillingtagen hertil efterlyste flere talere en nærmere afklaring af, hvad delegeringen af retsakter indebar. Gijs DE VRIES understregede vigtigheden af call-back mekanismen, hvis delegerede retsakter skal anvendes. Han mente endvidere, at regelsættet kunne forenkles mere end foreslået, samt at medlemslandene skulle have større spillerum i forbindelse med gennemførelse af direktiver. Klaus HÄNSCH fra Europa-Parlamentet var meget positiv over for ideen om delegerede retsakter, som ville indebære at Parlamentet ikke skulle beskæftige sig med meget tekniske detaljer i direktiver. Han understregede dog ligeledes vigtigheden af en call-back-mekanisme. Hannes FARNLEITNER mente af call-back mekanismen både skulle kunne bruges af Rådet og af Parlamentet. Jens-Peter BONDE syntes, at det var et stort

fremskridt, at terminologien blev forenklet, og at antallet af retsakter blev reduceret. Han mente dog, at der skulle ske en yderligere forenkling, således at der fremover kun skulle være to typer af EU-lovgivning, nemlig EU-love, som skulle være bindende, og EU-anbefalinger, som skulle være vejledende. Derved ville borgene klart vide, om en lov var bindende eller ikke bindende. Samtidig bemærkede han, at en delegation i forbindelse med delegerede retsakter altid forudsatte at man kunne tilbagekalde bemyndigelsen.

Budgetprocedurer

Der var også bred støtte til afskaffelsen af sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter. Flere medlemmer udtrykte dog behov for yderligere debat om og arbejde med budgetproceduren. Lamberto PINI talte for at indføre et enhedsbudget, idet det indebar en god balance mellem Rådet og Parlamentet. Ivan KORCOK var ligeledes tilhænger af, at der blev tilstræbt en balance mellem Rådet og Parlamentet i forbindelse med budgetproceduren. Joachim WUERMEILING ønskede oplyst, om der skulle være en vedvarende dialog mellem Parlamentet og Rådet, eller om samarbejdet skulle være i form af, at Parlamentet blot kunne forkaste eller tilslutte sig budgetforslaget. Guy ROSCHE understregede, at skattepolitik og fiskale spørgsmål var meget følsomme spørgsmål, hvorfor disse spørgsmål måtte forblive nationale kompetenceområder. Han mente i øvrigt, sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter ikke blot lod sig afskaffe. Henning CHRISTOPHERSEN fra den danske regering mente ikke, at forslaget til budgetprocedure var tænkt tilstrækkeligt igennem, og han var bekymret for, at medlemslandene mistede indflydelse. Ophævelsen af sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter var ikke juridisk begrundet. Han mente i stedet, at Kommissionen skulle kunne stille forslag i budgetspørgsmål. Han var i øvrigt skuffet over, at arbejdsgruppen ikke havde behandlet komitologispørgsmålet, som ikke er løst tilfredsstillende i dag.

Afskaffelse af enstemmighed i Rådet

Mange talere støttede ligeledes afskaffelsen af enstemmighed i Rådet og indførelsen af beslutningstagen ved kvalificeret flertal. Alain LAMMASSOURE anførte, at man havde været 12 år om at blive enige om en definition af syltetøj, og at det efter udvidelsen ville blive helt umulig at nå til enighed. Han mente derfor, at enstemmighedsprincippet skulle afskaffes på alle områder, hvilket blev støttet af Joschka FISCHER. Dominique de VILLEPIN henviste til sit skriftlige indlæg og understregede ligeledes, at han støttede afskaffelsen af enstemmighed, dog således at enstemmigheden forsatte på ganske få områder, hvilket blev støttet af Alfonso DASTIS. Henrik HOLOLEI støttede, at der var enkelte områder så som skat og socialpolitik, hvor enstemmighed måtte opretholdes. Peter HAIN udtalte i overensstemmelse hermed, at man aldrig ville kunne vinde et valg ved at sige til borgerne, at EU vil kunne træffe beslutninger på skatteområdet.

Opsummering

Konventsformand Valéry GISCARD D'ESTAING opsummerede debatten og fremhævede i den forbindelse, at

- der var stor enighed om at reducere antallet af retsinstrumenter til 5, hvilket indebar en stor forenkling og langt større gennemsigtighed for borgerne,
- der var tilslutning til en ny terminologi for forordninger og direktiver, nemlig henholdsvis love og rammelove,
- der var tilslutning til de tre niveauer af EU-lovgivning,
- der var behov for nærmere at definere uddelegeret lovgivning som begreb,
- komitologispørgsmålet ikke er tilstrækkelig belyst,
- anvendelsen af kvalificeret flertal synes at være ømtåleligt på flere områder,

- det skal afklares, på hvilke områder Rådet skal træffes beslutninger ved kvalificeret flertal. Der vil komme en debat i plenum herom.

Præsidiet ville herefter se på arbejdsgruppens rapport og iværksætte et redaktionsarbejde. Der var endvidere flere spørgsmål, som burde debatteres endnu en gang.

EU's optræden udadtil

Præsentation af Jean-Luc Dehaene

I sin præsentation af den foreløbige rapport fra arbejdsgruppe VII om EU's optræden udadtil sagde Jean-Luc DEHAENE indledningsvist, at arbejdsgruppens arbejde var præget af en konstruktiv holdning, idet alle ønskede en effektiv union. Rapporten var endnu ikke helt færdig. Det var dog forventningen, at rapporten lå klar den 16. december.

Dehaene sagde indledningsvist, at Europa har en rolle at spille internationalt, som en enhed. En kollektiv aktion er mere effektiv, og Dehaene understregede vigtigheden af, at der er den politiske vilje til at udføre en kollektiv aktion. Dehaene oplyste, at arbejdsgruppen var nået frem til konsensus på en række områder, og at rapporten bestod af en tekst med målsætninger og principper for EU's optræden udadtil.

For så vidt angår institutionelle spørgsmål havde arbejdsgruppen drøftet, hvorledes samarbejdet institutionerne imellem blev forstærket. Gruppen foreslog derfor, at hr. FUSP og kommissæren for eksterne forbindelser fremover blev sammensmeltet til en person med et dobbeltmandat dels fra Rådet og dels fra Kommissionen, som skulle repræsentere Unionen i eksterne anliggender og have status af vicepræsident for Kommissionen. Denne person skulle udpeges ved kvalificeret flertal af Det Europæiske Råd og blive godkendt af Parlamentet og af formanden for Kommissionen. Personen skulle lede rådet for eksterne anliggender og sikre kontinuitet i handlingerne i eksterne anliggender. Denne person skulle i øvrigt have en initiativret på EU's eksterne område.

Endvidere havde arbejdsgruppen overvejet muligheden af, at Ministerrådet for almindelige anliggender og eksterne forbindelser skulle opdeles i to separate rådsformationer: et Råd for almindelige anliggender og et Råd for eksterne forbindelser. Medlemslandene kunne så selv beslutte at sende den samme minister til møderne i de to råd. Formanden for Rådet for eksterne forbindelser kunne blive den nyudpegede person med dobbeltmandat, som ikke længere skulle være generalsekretær for Rådet.

Arbejdsgruppen drøftede tillige muligheden af for så vidt angår udenrigs- og sikkerhedspolitik at udvide området for kvalificeret flertal, hvilket en stor del af arbejdsgruppens medlemmer gik ind for, fordi man ellers frygtede, at der ikke ville kunne træffes effektive beslutninger. Således støttede en del medlemmer af arbejdsgruppen, at en eventuel ny person med et dobbeltmandat kunne tage initiativer baseret på kvalificeret flertal. Det blev dog foreslået af nogle medlemmer af arbejdsgruppen, at medlemsstaterne måtte udstyres med en mulighed for at kunne sige fra, hvis der i EU blev truffet beslutninger, der kolliderede med vitale nationale interesser.

Samtidig drøftede arbejdsgruppen finansieringen af den fælles udenrigspolitik, hvor flere anbefalede en fremtidig budgetprocedure, som var tilpasset virkeligheden, og hvor midler kunne frigives tilstrækkelig hurtigt. Det skulle således være mulig straks at anvende midler til ad hoc projekter, som opstod efter vedtagelsen af budgettet.

Nogle medlemmer af arbejdsgruppen mente, at koordinationen i FN især i FN's sikkerhedsråd kunne blive mere effektiv. Det skulle tillades, at Unionen forhandlede med FN's særorganisationer. Der var endvidere enighed i arbejdsgruppen om, at de eksterne og interne tjenester skulle have afsat midler hver især, og at det blev indarbejdet i traktaten, at en person med dobbeltmandat også fik en særlig udenrigstjenestegren

med eksterne repræsentationer. Det blev tillige foreslået, at Unionens delegationer blev ændret til egentlige ambassader, som skulle arbejde for Unionens udenrigstjeneste. De EU-lande, der ikke selv var repræsenteret i et land, kunne i givet fald benytte sig af Unionens repræsentation i landet. Udenrigstjenesten kunne eventuelt suppleres med en egentlig diplomatskole, som supplerede medlemslandenes diplomatuddannelse.

Under den efterfølgende korte debat af rapportens foreløbige konklusioner var der fra flere medlemmer af Konventet tilslutning til en sammensmeltning af hr. FUSP og kommissæren for eksterne forbindelser til en person med et dobbeltmandat dels fra Rådet og dels fra Kommissionen. Peter HAIN mente dog, at det ikke var hensigtsmæssigt med en sådan sammensmeltning, idet dobbeltmandatet gjorde det vanskeligt at stille ham til ansvar. Alfonso DASTIS mente ikke, at én person både kunne lede Rådet for eksterne anliggender og samtidig sidde i Kommissionen. Reinhard BÖSCH var bekymret for, at der blev udviklet to konkurrerende bureaukratier knyttet til henholdsvis Rådet og Kommissionen. Proinsias DE ROSSA fra det irske parlament bemærkede, at en solidaritetsklausul kunne give problemer for neutrale lande og lande, der ikke deltog i en fælles forsvarspolitik.

Forsvar

Præsentation af Michel Barnier

Præsentationen blev meget kort på grund af det fremskredne tidspunkt. I sin præsentation af den foreløbige rapport fra arbejdsgruppe VIII om forsvar sagde Michel BARNIER indledningsvist, at der var enighed i arbejdsgruppen om, at forsvaret skal koordineres effektivt, og at det politiske ansvar skal være klart defineret. Det var væsentligt at kunne forsvare EU's civilbefolkning og udsende styrker udenfor EU's territorium. Barnier redegjorde herefter kort for arbejdsgruppens følgende 5 hovedanbefalinger:

- **effektiv og sammenhængende krisestyring**
. Arbejdsgruppen var enig om behovet for hurtige og effektive krisestyringsprocedurer, herunder at der var behov for en lokal krisestyringsstruktur
- **de institutionelle rammer skal tilpasses og effektiviseres**
, hvor en person bemyndiges til at forestå Unionens handlinger og koordineringen af medlemslandenes indsatser.
- **indførelse af en solidaritetsklausul**
i traktaten, hvorefter Unionens instrumenter kan mobiliseres i form af en kollektiv respons for at afværge en trussel mod civilbefolkningen, demokratiske institutioner m.v. fra en ikke statsligt terrorist-enhed. Her skulle det overvejes at oprette en sammenslutning af nationale specialenheder til bekæmpelse af kriser i medlemslandene.
- **Petersborg-kriterierne skal opdateres**,
så der bliver mere fleksibilitet i beslutningstagningen. Operationer bør kunne iværksættes med enstemmighed med anvendelse af reglerne for konstruktiv afståelse.
- **stærkelse af den militære kapacitet og beredskab**
eventuelt ved oprettelsen af et Europæisk våbenagentur.

Barnier sagde afslutningsvist, at der ville blive redegjort nærmere for arbejdsgruppens endelige rapport på næste konventsmøde den 20. december.

Sikkerhed og retfærdighed – debat om rapporten fra arbejdsgruppe X

Rapporten om frihed, sikkerhed og retfærdighed

John BRUTON, formand for arbejdsgruppe X vedrørende Frihed, sikkerhed og retfærdighed, præsenterede kort arbejdsgruppens rapport og sagde, at kampen mod international kriminalitet, terror samt spørgsmål om asyl og immigration var områder, som borgerne i Europa forventede, at EU skulle løse. Det var meget følsomme spørgsmål, som arbejdsgruppen havde drøftet. Arbejdsgruppen kom med et antal anbefalinger, som kunne medvirke til en mere effektiv indsats på området.

Blandt de emner, arbejdsgruppen anbefalede, var bl.a., at

- søjlestrukturen nedbrydes, dog således at der opretholdes særordninger på enkelte områder
- på området for asyl- og flygtningepolitik skal Rådet kunne træffe afgørelser ved brug af kvalificeret flertal og fælles beslutningsprocedure,
- der udarbejdes procedurer til bekæmpelse af transnational kriminalitet,
- for så vidt angår familieret skal der udarbejdes fælles EU-standarder,
- Domstolens kompetence skal udvides til at omfatte de områder, der nu er omfattet af 3. søjle,
- inddragelsen af nationale parlamenter skal forbedres ved en "early warning mechanism" og rapporter fra "peer-reviews" til de nationale parlamenter,
- styrkelse af det operationelle samarbejde i forbindelse med kontrol ved medlemslandenes ydre grænser samt ved udvikling af Europol's og Eurojust's opgaver og bemyndigelse,
- muligheden for en europæisk offentlig anklagemyndighed undersøges nærmere og
- der skabes en mere klar ansvarsfordeling mellem europæiske og nationale myndigheder, samt at mulighederne for at forbedre samarbejdet mellem de nationale politi- og anklagemyndigheder forbedres.

Debat om arbejdsgruppens rapport

Brutons præsentation blev fulgt op af en generel debat om rapporten.

Søjlestrukturen

Her var der bred enighed om at nedbryde søjlestrukturen. Paraskevas AVGERINOS sagde således, at det kun er samarbejdet under søjle 1, der har fungeret. Så hvis man vil fremskridt, må søjlestrukturen nedbrydes. António VITORINO og Mariette GIANNAKOU støttede ligeledes nedbrydelsen af søjlestrukturen. William ABITOL var imod, at immigrationspolitik ikke længere skulle være et mellemstatsligt anliggende, og anførte at det var væsentligt at opretholde enstemmighed om dette emne. Jürgen MEYER pegede på, at et afkald på søjlestrukturen ikke betød, at man altid mente, at der skulle træffes beslutninger ved kvalificeret flertal.

Tilnærmelse og gensidig anerkendelse

Der var ligeledes bred enighed om tilnærmelse af landenes strafferet. Antonio TAJANI mente, at et europæisk samarbejde på strafferetsområdet forudsatte en tilnærmelse og gensidig anerkendelse, og understregede at gensidig tillid mellem landene var en forudsætning for den gensidige anerkendelse. António VITORINO mente endvidere, at tilnærmelse var en forudsætning for at politisamarbejdet kunne fungere effektivt. Flere understregede dog, at "common law"-landene ville få problemer hermed. David HEATHCOAT-AMORY gjorde således opmærksom på, at det i forbindelse med harmonisering og tilnærmelse af landenes strafferet var væsentligt for legitimiteten af lovene, at de var forankret i de enkelte lande. Andrew DUFF mente, at i stedet for tilnærmelse af lovgivning skulle de enkelte lande blive enige om at lave årlige programmer for sammenhængende politik på området.

Solidarisk byrdefordeling og fælles grænsekontrol

Der var en meget bred tilslutning til en solidarisk byrdefordeling og fælles grænsekontrol, og emnet blev berørt af flere talere. Alfonso DASTIS understregede således, at der skal være fælles kontrol med de ydre grænser med fælles mål for kontrollen. Valdo SPINI var enig i, at det ikke kun skulle være de mest udsatte lande, der skulle bære byrden ved bevogtning af grænser og illegal indvandring. Michael BREJC støttede

forslaget om en solidarisk byrdefordeling i forbindelse med den fælles grænsekontrol. Her bemærkede Gijs DE VRIES, at man nødvendigvis først måtte finde en nøgle, efter hvilken fordelingen af udgifterne skulle ske. Genoweta GRABOWSKA var ligeledes positiv over for en solidarisk byrdefordeling af udgifterne i forbindelse med grænsekontrol, men understregede at bevogtning af fællesskabets grænser var de enkelte staters opgave, selv om der naturligvis kunne samarbejdes herom.

Kvalificeret flertal

Joschka FISCHER støttede, at man gik over til kvalificeret flertal på flere områder. Erwin TEUFEL fra det tyske parlament var enig i at overgå til den fælles beslutningsprocedure, men mente at det i en overgangsperiode ville være nødvendigt at fastholde enstemmighedsprincippet. Der var ligeledes fra Ernâni LOPES modstand mod at gå over til enstemmighed på alle områder.

Anklagemyndighed

Flere støttede oprettelsen af en fælles europæisk anklager, heriblandt VITORINO, Diego LOPES GARRIDO og Neil MACCORMICK, mens blandt andre Francesco SPRONI og Baroness Patricia SCOTLAND OF ASTHAL ikke kunne støtte dette forslag.

Valéry GISCARD D'ESTAING roste arbejdet i arbejdsgruppen, som vedrørte et meget vigtigt område i borgernes daglige liv, og opsummerede debatten i salen som følger:

- Der var bred enighed om at nedbryde søjlestrukturen, således at bestemmelserne i 3. søjle erstattes med EU-love og EU-rammelove.
- Der var bred enighed om, at der skal kunne træffes afgørelser ved brug af kvalificeret flertal og fælles beslutningsprocedure angående visum, asyl og immigration. Der bør udarbejdes en liste over, hvad der anses for at være grænseoverskridende kriminalitet. Eventuelt skal kvalificeret flertal kun indføres gradvist.
- Der skal ske gensidig anerkendelse af retlige afgørelser i andre medlemsstater og ske en vis tilnærmelse af landenes lovgivning inden for strafferet og straffeproses for så vidt angår grænseoverskridende kriminalitet.
- Der skal indføres et solidaritetsprincip i traktaten med en rimelig byrdefordeling mellem landene i forbindelse med den fælles grænsekontrol.
- Kommissionen skal kunne anlægge sager ved Domstolen.
- Det operationelle samarbejde skal udvikles blandt andet ved at Europol udbygges. Udviklingen af Eurojust må ske etapevis, da der var nogle indvendinger herimod.

Socialt Europa

Nedsættelse af arbejdsgruppe XI vedrørende det sociale Europa

Valéry GISCARD D'ESTAING oplyste, at Konventet på mødet den 7. november havde ønsket at nedsætte en arbejdsgruppe om det sociale Europa. Arbejdsgruppens formand var Giorgos KATIFORIS. Arbejdsgruppens mandat og listen over medlemmer af arbejdsgruppen blev herefter godkendt. Det første møde i arbejdsgruppen blev holdt umiddelbart efter afslutningen af konventsmødet. Arbejdsgruppens rapport skulle være færdig til konventsmødet den 6.

–7. februar 2003. De danske medlemmer af arbejdsgruppen er Henrik DAM-KRISTENSEN, Jens-Peter BONDE, Lone DYBKJÆR og Helle THORNING SCHMIDT.

Herefter afsluttede formand Valéry GISCARD D’ESTAING mødet .

Med venlig hilsen

Eva Esmarch